

Sygn. akt V CNP 73/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi A. R.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w G.

z dnia 13 września 2011 r., sygn. akt III Ca [...]

w sprawie z powództwa A. R.

przeciwko Gminie P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądza

od powoda na rzecz pozwanej 600 (sześćset) złotych tytułem

zwrotu kosztów postępowania wywołanego jej wniesieniem.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą powoda A. R. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 13 września 2011 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sprawa rozpatrywana jest z uwzględnieniem przepisów dotyczących skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga ta jest szczególnym środkiem prawnym, służącym kontroli legalności zaskarżonego orzeczenia w związku z możliwością ubiegania się o przyznanie od Państwa odszkodowania za szkodę wyrządzoną wydaniem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.).

Istnieją pewne analogie między tą skargą a skargą kasacyjną, obie skargi są bowiem instrumentem kontroli legalności orzeczeń, jednakże nie są tożsame. Skarga, o której mowa w art. 424¹ k.p.c., wymaga oceny, że kwestionowane orzeczenie jest niezgodne z prawem. Natomiast skarga kasacyjna może wynikać tylko z zarzutu naruszenia prawa. Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie nie tylko naruszające prawo, ale takie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Nie można uznać za niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. orzeczenia wydanego na podstawie jednej z możliwych do przyjęcia wykładni przepisu prawa.

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli skarga jest oczywiście bezzasadna. Taka właśnie sytuacja zachodzi w sprawie. Wbrew zarzutom skarżącego nie można uznać, by Sąd drugiej instancji naruszył, i to w sposób oczywisty, rażący, przytoczone w skardze przepisy prawa materialnego. Podniesiony w skardze problem sprowadza się do kwestii miarkowania kary umownej i w tym zakresie nie można dopatrzeć się rażącego

naruszenia prawa przez Sąd Okręgowy. Nie budzi też zasadniczych zastrzeżeń ocena, że powód przystępując do umowy powinien uwzględniać okoliczności wpływające na terminowość jej wykonania. W świetle dokonanych ustaleń faktycznych nie można uznać zasadności twierdzenia o rażącym, kwalifikowanym naruszeniu przytoczonych w skardze przepisów prawa materialnego.

Wobec oczywistej bezzasadności skargi orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 424¹ k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

[aw]